

L'ALTRA ILLA

Venia pels camins d'aquest món meu romput
en illes. Formentera... Un altre cop un gust
distint. Diré els meus passos —no sé trobar la fórmula—
senzillament, en un cert ordre o bé desordre.
El cel aquí és molt gran, i s'hi allarga el crepuscle
interminablement. Venia de les dunes,
vora mar; dels quiets estanys; de les savines,
les figueres i tota vegetal companyia;
de l'escampada gent; dels camps de roca i feixes
tancades amb parets: d'un tros de Formentera.
Hi havia sal, marès i, seguint els camins,
la cella d'uns pinars. Voltava un vell molí...
Vaig quedar sol, al poble. S'aproximen les cases
damunt la pedra llisa, en la nua esplanada.
I allí, entre camp i poble, veia l'església en ombra,
més alta, d'on venia l'oració sonora;
i veia el rostollar de l'estiu, sendes, arbres.
Si el crepuscle moria, la lluna s'atansava.
Un vast encantament recolzava les vores
en algun tros de mi que eixia cap enfora.
Encara vaig anar, a poc a poc, muntant
cap a un molí que obria sis braços a l'espai;
que els obria fa poc, puix que, furtats al vent,
ara jeien en terra, ja pesants i quiets.
Era aquí que volia venir, jo ja ho sabia
en emprendre el viatge: record d'uns altres dies.
I era això que venia a buscar, aquest esguard
on posem tota l'ànima, molt sol, molt lent, molt llarg.
Estimar tant la terra, Déu meu, ¿no és estimar-te
també una mica a Tu? O és així que t'amagues?
No és amb pensaments, però, que vull entendre
tot aquest petit món que acaba a Formentera,
i creix dins la mirada i té la mida justa
de la mirada: aquestes antigues Pitiüses
— la muntanyosa Eivissa recorreguda al nord;
es Freus on ja s'encenen els fars sobre els illots;
erecte i diferent, al seu caire, es Vedrà;
la mar que també és nostra, la mar, sempre la mar;
i aquesta Formentera de gràcia indefinible,
més mar que terra, amb dos estanys on cau el dia.
El pensament inútil s'enretira; és als ulls
que visc, és al silenci i als greus ecos profunds.
Em trobo a mi mateix, ja soc allí on volia,
vora el molí amb distàncies a l'entorn tan amigues,
i sé que no podré escollir aquells pocs mots
—per això parlo tant— on diria el meu món,
la meva solitud acompanyada sempre,
la meva interior i oberta Formentera.